

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/28/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4611010192
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bernát
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4611010192.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bernáta a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a Mgr. Adriany Némethovej, v trestnej veci obžalovaného B. B., pre prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného B. B. proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 25.01.2016, sp. zn. 1T/90/2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 26. mája 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a**

obžalovaný

B. B., narodený XX.XX.XXXX v G., trvale
Bytom G., Ulica Dr. B. číslo XXX/XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej, ani v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) **na trest odňatia slobody 2 (dva) roky.**

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona **s a výkon trestu odňatia slobody podmienene o d k l a d á.**

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona **s a u r č u j e** skúšobná doba na 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona **s a u k l a d á** trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 6 (šesť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudkyňou napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného B. B. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 10.11.2010 v čase o 16.55 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Renault M. EČ: TO-XXX CB po ceste II/499 po Ulici J. armády v G. smerom na obec M., na ceste s dvomi jazdnými pruhmi v jeho smere jazdy, pričom s vozidlom jazdil v pravom jazdnom pruhu, kde v kilometri 103,650 nevenoval

sa plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho narazil do chodkyne R. N. (ďalej len „poškodená“), ktorá prechádzala po vyznačenom priechode pre chodcov z ľavej strany na pravú z pohľadu jazdy vodiča, po náraze vozidla, ktoré viedol obžalovaný, do chodkyne, táto spadla na vozovku a utrpela zakrvácanie pod obaly mozgu a do komôr mozgu, čo viedlo k jej bezprostrednej príčine smrti; obžalovaný ako vodič porušil ustanovenie § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno f/ zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (zrejme po nezistení žiadnej v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej, ani v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dva roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na štyri roky a šesť mesiacov.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu, a to UNION ZP, a.s. Bratislava (ďalej len „poškodená právnická osoba“) vo výške 5,60 eur a poškodenému G. N. (ďalej len „poškodený“) vo výške 5.540,92 eur.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany a poškodenému oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa iba na tento účel odročenom na (a uskutočnenom) 25.01.2016 (doručením jeho rovnopisu bol napadnutý rozsudok oznámený 16.02.2016 obhajcovi obžalovaného a splnomocnencovi poškodeného a 17.02.2016 poškodenej právnickej osobe), ihneď po ktorom oznámení, teda včas, podal obžalovaný odvolanie smerujúce proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku a prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 26.01.2016, teda tiež včas, obžalovaný podal proti napadnutému rozsudku odvolanie smerujúce proti výroku o vine a výroku o treste napadnutého rozsudku a aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Vyššie uvedeným spôsobom riadne a včas podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomnými podaniami doručenými súdu prvého stupňa 24.02.2016 a Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) 17.05.2016.

Obžalovaný tvrdil, že stále zostáva nepreverený a bližšie nevysvetlený záver znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia podaného znalcami MUDr. Rastislavom Rozborilom a MUDr. Jozefom Malým, že poškodená utrpela smrteľné zranenia po kontakte s jeho vozidlom, po páde na zem, nárazom záhlavia o vozovku, pretože v tomto znaleckom posudku nie je uvedené, čo znalcov k nemu viedlo a prečo k takémuto úderu hlavy poškodenej o vozovku nemohlo dôjsť aj neskôr, pri jej vlečení alebo inom jej kontakte s druhým motorovým vozidlo, hoci znalci inak konštatujú, že aj pri tomto vlečení utrpela vážne zranenia, napr. trhlinu pečene, obličky, sériové zlomeniny rebier. Upozornil, že jednak tvrdenia znalcov musia byť vždy preskúmateľné a znalci musia uviesť dôvody, ktoré ich k takémuto záveru viedli, jednak títo znalci vypracovali predmetný znalecký posudok 26.01.2011 a znalec z odboru doprava cestnej znalecký posudok vypracoval neskôr, 18.02.2011, napriek čomu bez poznania simulácie nehodového deja a správania sa pohybu tela poškodenej po náraze zaujali celkom jednoznačný záver, že smrteľné zranenie poškodenej vzniklo po kontakte s prvým vozidlom v dôsledku pádu záhlavím na zem, pričom vôbec nie je jasné, ako dospeli k záveru, že poškodená spadla po prvom kontakte na zem práve záhlavím. Poukázal na vyjadrenie na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 21.01.2016 v postavení znalca podľa § 147 odsek 3 veta posledná Trestného poriadku za Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len „ÚSI“) vypočutého Doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD. podľa ktorého aj pod druhým vozidlom pri vlečení poškodenej môžu vznikáť rôzne pritlačenia hlavy (tlakom vznikli podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva aj trhliny pečene, obličiek, sériové zlomeniny rebier), pričom za súčasného stavu techniky nie je možné vykonať také technické výpočty, ktoré by mohli jednoznačne spresniť, kde konkrétne vzniklo smrteľné zranenie poškodenej. Znalci z odboru zdravotníctva v nimi podanom znaleckom posudku popisujú rotáciu hlavy poškodenej smerom doprava a následný náraz hlavy do oblasti ľavého bočného stĺpika čelného skla, ale neuviedli, aké zranenia tento náraz spôsobil na hlave poškodenej a v ktorej časti, čo vyvoláva pochybnosti najmä po výpovedi znalca Doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD., ktorý práve náraz hlavou do stĺpika čelného skla považuje

za vysoký možný zdroj zranenia, ak k takému kontaktu došlo (tu sa zhoduje so závermi znalca Ing. Vojtecha Hóboru). Preto je namieste otázka, ako môžu znalci z odboru zdravotníctva vedieť, že došlo k nárazu hlavy poškodenej do stĺpika čelného skla (keď ani nepopísali zranenia, ktoré takto vznikli). Takéto závery znalcov z odboru zdravotníctva, ktorí v čase vypracovania svojho znaleckého posudku nemali k dispozícii závery znalcov z odboru cestnej dopravy a predsa hodnotili správanie sa pohybu tela poškodenej po náraze (čo patrí výlučne do kompetencie znalcov z cestnej dopravy) a vyvodzovali z toho vznik zranení, vyvolávajú oprávnené pochybnosti. Znovu poukázal na znalecký posudok z cestnej dopravy podaný ÚSI, ktorý popisuje, že v čase nárazu druhého vozidla zn. OPEL do ležiacej chodkyne došlo k praskaniu plastov prednej časti vozidla, pričom uvažujú so vznikom zranení pri nabehnutí tohto vozidla na poškodenú, teda nielen pri jej vlečení. Obžalovaný považoval za nevyhnutné poukázať aj na poškodenie spojlera ľavej strany predného nárazníka vozidla z. OPEL v značnej výške (znalecký posudok Ing. Romana Červinku), pričom náraz poškodenej do tejto časti nie je doteraz vysvetlený zraneniami popísanými znalcami z odboru zdravotníctva (nejde o vlečenie). Z právneho hľadiska, v súlade so zákonom a s konštantnou judikatúrou, musí byť následok smrti pokrytý bez akýchkoľvek pochybností zavinením páchatel'a a aby tomu tak bolo, muselo by byť možné vylúčiť, že k smrteľnému zraneniu poškodenej došlo pod druhým vozidlom. O tejto otázke sú pochybnosti dokazovaním doteraz neodstránených, najmä z dôvodu neexistencie spolupráce a vzájomných konzultácií znalcov z odboru zdravotníctva a cestnej dopravy. Právna kvalifikácia skutku podľa § 149 Trestného zákona je preto stále sporná.

Napadnutým rozsudkom mu uložený jednak nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, jednak vo výmere štyri a pol roka trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu považuje obžalovaný za mimoriadne prísny. Súd prvého stupňa vychádzal pri ich ukladaní z nesprávnych záverov v tom smere, že jednak neprejavil úprimnú ľútosť nad vzniknutým následkom (zo zápisníc o hlavných pojednávaniach vyplýva opak), jednak že ho na hlavné pojednávanie musel predviesť, čo však na trest nemôže mať žiadny vplyv (ide o poriadkové opatrenie) a navyše sa hlavných pojednávanií aktívne zúčastňoval. Pri ukladaní trestu súd prvého stupňa nezohľadnil, že okrem nepozornosti obžalovaného absentovala akákoľvek sprievodná skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodzovať jeho zvýšenú mieru zavinenia vo vzťahu k následku (napr. neprímeraná rýchlosť, požitie alkoholu alebo notorická nedisciplinovanosť vodiča tak ako to predpokladá uznesenie NS SR sp. zn. 6Tz 1/2004 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2004). Vozidlo podľa znaleckého posudku ÚSI viedol rýchlosťou 40-50 km/h, ktorá bola primeraná, k nehode došlo za tmy a dažďa, jeho reakcia sa oneskorila o jednu sekundu, bola hustá premávka, svietili svetlá oproti idúcim vozidlám (svedok X. X. použil na hlavnom pojednávaní 30.05.2012 dokonca výraz „strašne zlá viditeľnosť“). Toto sú okolnosti, z ktorých nemožno vyvodiť opodstatnenosť uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody a domnieva sa, že ani takého dlhého trestu zákazu činnosti, a to o to skôr, že vodičský preukaz mu nebol po nehode zadržaný a doteraz vozidlá riadi bez nehody a priestupkov na úseku dopravy, čo je viac ako päť rokov po nehode. Zo znaleckého posudku ÚSI tiež vyplýva, že z technického hľadiska mohla kolízia zabrániť aj poškodená, na čo z pohľadu uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody a jeho neprímeranej prísnosti tiež poukázal, hoci si uvedomuje, že vo vzťahu k jeho zavineniu to nič nemení. Súdna prax vychádza zo záveru, že ak osoba reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolala iná osoba (v danom prípade on, obžalovaný) tak, že následku nezabránila, pričom pri správnej reakcii jej ešte bolo možné predísť, možno túto osobu považovať za takúto situáciu zodpovednú, ak jej za voľbu nesprávneho riešenia možno pričítať zavinenie (R 43/1982, uznesenie NS SR sp. zn. 2Tz 6/2006 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe po č. 57/2007 a iné).

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, obžalovaný tvrdil, že napadnutý rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil v nezákonnom zložení (napr. NS ČR 21 Cdo 1876/98). Vyhlásila ho (teda vo veci rozhodla) JUDr. Ingrid Kišacová, PhD., ktorá vo veci nie je zákonnou sudkyňou, ktorou je Mgr. Miroslava Šuleková. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu, je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich prideľovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (I. ÚS SR 239/2004 a IV. ÚS SR 257/2007). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS SR 345/2009). Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z článku 48 odsek 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý

má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie na určitý súd, jeho funkcia nezanikla a bol určený rozvrhom práce na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS SR 116/2006, III. ÚS SR 212/2011). V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na ustanovenie § 277 odsek 5 veta posledná Trestného poriadku.

Z písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku vyplýva doslova vyvolávanie zdania, že vo veci rozhodla zákonná sudkyňa Mgr. Miroslava Šúleková, ktorá je uvedená v jeho v záhlaví a ktorej meno sa nachádza aj pod napadnutým rozsudkom, hoci v skutočnosti tomu tak nie je. Meno sudkyne JUDr. Ingrid Kišacovej PhD., ktorá vo veci rozhodla, je na rozsudku uvedené len pod slovným spojením „vyhotovila“. Proces rozhodovania súdu zahŕňa niekoľko fáz, pričom snáď najrozhodujúcejšou pre obžalovaného je samotné vyhlásenie rozhodnutia, ktoré nemožno oddeliť od ostatných fáz procesu rozhodovania. Vyhlásiť rozhodnutie teda tiež musí sudca, ktorý vec prejednával a musí to urobiť predpísaným spôsobom verejne a na hlavnom pojednávaní a len sudcu, ktorý rozhodnutie vyhlási, je možné považovať za osobu, ktorá vo veci skutočne rozhodla. Je právnym nihilizmom, ak súd prvého stupňa považuje za zákonný spôsob rozhodovania ten, ktorý popísal v „doplnení údajov“ z 06.04.2016, veď podľa toho, čo je tam uvedené, považuje samosudkyňa JUDr. Ingrid Kišacová PhD. za zákonné také rozhodnutie, ktoré bolo zákonnou sudkyňou Mgr. Miroslavou Šúlekovou vykonané mimo hlavného pojednávania a neverejne, keď odovzdala asistentke senátu výrok rozsudku na niečom napísaný, ktorý potom iná sudkyňa JUDr. Ingrid Kišacová PhD. verejne na hlavnom pojednávaní prečítala a ktorej to dala do rúk asistentka senátu. Tak toto už vyvoláva oprávnené pochybnosti obžalovaného dokonca aj o tom, kto vôbec v jeho veci rozhodol, kde a kedy sa tak stalo, odvolací súd predsa takéto niečo nesmie pripustiť. Rozsudok podľa zákona nebol doteraz vyhlásený, obhajoba tvrdí, že nie je o čom rozhodovať, napriek tomu je obžalovaný nútený proti takémuto rozsudku podávať opravný prostriedok.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov obžalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/, písmeno e/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodený sa prostredníctvom svojho splnomocnenca k odôvodneniu obžalovaným proti napadnutému rozsudku podaného odvolania vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 22.03.2016 tak, že napadnutý rozsudok považuje za správny vo všetkých jeho výrokoch a tiež že má za to, že nebolo porušené právo obžalovaného na zákonného sudcu.

Po splnení podmienok a predpokladov ustanovených v § 293 odsek 5 Trestného poriadku sa verejné zasadnutie odvolacieho súdu uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu mala za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie a skutkový stav veci zistil v potrebnom rozsahu, v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami, z ktorých všetkých dôvodov považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch; v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Splnomocnenec poškodeného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného, a v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol ho ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nič ďalšie neuviedol a zotrvajúc na nich v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol rozhodnúť tak, ako je to uvedené v písomnom odôvodnení obžalovaným podaného odvolania.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci plnenia svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec (v ktorej bola obžaloba podaná 23.06.2011) na rozhodnutie 13.04.2016, preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo, a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytykaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že v prejednávanej veci už konal a rozhodol, a to uznesením z 15.11.2012 sp. zn. 4To/95/2012 (ďalej len „skoršie zrušujúce uznesenie“), ktorým podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku zrušil skorší odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa zo 06.06.2012 (ďalej len „skorší odsudzujúci rozsudok“) a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol súčasne podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku predovšetkým nariadením úkony a dôkazy, ktoré bol súd prvého stupňa povinný vykonať.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v jej hore vymedzenom rozsahu odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsoby vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti a zvlášť s poukazom na odvolacie námietky obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že:

- hlavné pojednávanie v prejednávanej veci bolo 21.01.2016 skončené záverečnými rečami (§ 274 Trestného poriadku) a posledným slovom obžalovaného (§ 275 Trestného poriadku) a na 25.01.2016 bolo odročené iba pre vyhlásenie rozsudku (§ 171 odsek 4 Trestného poriadku), teda nie pre nejakú prekážku, pre ktorú by nebolo možné v ňom pokračovať (§ 277 odsek 1 Trestného poriadku) a preto použitie ustanovenia § 277 odsek 5 Trestného poriadku, ktorého (jeho poslednej vety) sa domáha obžalovaný, podľa názoru odvolacieho súdu neprichádzalo do úvahy, nakoľko z dôvodov ďalej uvedených bol účel odročenia hlavného pojednávania ustanovený v § 171 odsek 4 Trestného poriadku naplnený;

- aj odvolací súd mal za nepochybné, že proces rozhodovania súdu rozsudkom má niekoľko fáz, ktoré sú však zjavné iba v prípade, keď sa o rozsudku radí a hlasuje senát (§ 169 a § 170 Trestného poriadku), pretože sa o tom spisuje osobitná zápisnica, ktorá musí byť bezprostredne po jej spísaní podpísaná osobami, ktoré hlasovali, a zapisovateľom vložená do obálky, zalepená a opatrená odtlačkom pečiatky a podpisom zapisovateľa (§ 170 odsek 7 ale aj § 61 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku);

- v prípadoch, keď rozhoduje rozsudkom (a trestným rozkazom) samosudca (a v prípade príkazu a uznesenia aj sudca pre prípravné konanie, vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník a súdny tajomník), ktorý má rovnaké práva a povinnosti ako senát a jeho predseda (§ 349 odsek 3 Trestného poriadku), proces tvorby jeho rozhodnutí, teda aj (a zvlášť) rozsudku Trestný poriadok neupravuje a to zrejme preto, že vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie jednej osoby, nie sú výsledkom porady a hlasovania, z čoho však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodiť, že v prípade rozsudku (ale aj iných rozhodnutí, ktoré samosudca oznamuje vyhlásením resp. aj vyhlásením), tieto nemôžu, či dokonca nesmú byť ním vyhotovené, teda aj a predovšetkým napísané (a v prípade potreby obdobne ako iné rozhodnutia oznamované iba doručovaním ich rovnopisu, vyhotovované najprv v neraz iba ručne napísaných prvopisoch), a dokonca aj podpísané, a to osobitne v prípadoch odročenia hlavného pojednávania podľa § 171 odsek 4 Trestného poriadku, teda iba z dôvodu vyhlásenia rozsudku, ale aj v prípadoch iných, skutkovo a právne náročných výrokov rozhodnutí, ktoré majú byť vyhlásené a spravidla až po vyhlásení zaznamenané v zápisnici z hlavného pojednávania resp. verejného zasadnutia;

- iba právna teória (teda nie Trestný poriadok) rieši postup v prípade, keď v situácii momentálnej indispozície predsedu senátu (spôsobenej napr. zastretím hlasiviek) pripúšťa, že tento môže úkonom

vyhlásenia rozsudku (upraveným v § 171 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku) poveriť iného člena senátu a preto podľa názoru odvolacieho súdu možno takýto výklad aplikačne rozšíriť aj na prípady, keď závažné zdravotné dôvody bránia samosudcovi vyhlásiť výrok ním vyhotovených (napísaných a podpísaných) výrokov rozsudku v čase a na mieste určenom pri na tento účel podľa § 171 odsek 4 Trestného poriadku odročenom hlavnom pojednávaní (zvlášť keď je limitované lehotou najviac o tri dni od jeho skončenia) tak, že tento úkon vyhlásenia spĺňajúci všetky náležitosti ustanovené v § 171 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku vykoná iný, rozvrhom práce určený samosudca zastupujúci samosudcu, ktorý vec prejednal a v nej rozhodol.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov a právnych úvah mal odvolací súd za to, že napadnutým rozsudkom (ktorý je vo všetkých jeho výrokoch napísaný a podpísaný založený na čl. 1054-1055) 25.01.2015 rozhodla samosudkyňa Mgr. Miroslava Šúleková, ktorá ako zákonná sudkyňa vec prejedнала na všetkých, v nej uskutočnených hlavných pojednaniach (z ktorých posledné bolo postupom podľa § 274 a § 275 Trestného poriadku skončené) a tento rozsudok na hlavnom pojednávaní na účel upravený v § 171 odsek 4 Trestného poriadku odročenom a v dobe od 14.00 do 14.20 hodiny 25.01.2016 uskutočnenom z dôvodu jej zdravotnej indispozície postupom upraveným v § 171 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku vyhlásila iná samosudkyňa JUDr. Ingrid Kišacová, PhD.(č.l. 1056-1058), ktorá ju (Mgr. Miroslavu Šúlekovú) podľa rozvrhu práce zastupovala a z tohto dôvodu bola na tento úkon zákonnou sudkyňou (§ 51 a nasl. Zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších právnych predpisov.

Vyriešiac vyššie uvedenú odvoláciu námietku obžalovaného odvolací súd plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti tiež zistil, že (až na výnimku ďalej uvedenú týkajúcu sa výroku o treste napadnutého rozsudku), dokazovaním vykonaným v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa (vrátane a zvlášť toho, ktoré podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku nariadil odvolací súd vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení) boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie tak o vine, sčasti aj o treste ukladanom obžalovanému a napokon aj o poškodenou právnickou osobou a poškodeným uplatnených nárokoch na náhradu škody (§ 321 písmeno c/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti, a s poukazom jednak na tú (ďalej uvedenú) časť odvolacích námietok obžalovaného týkajúcu sa úplnosti resp. neúplnosti zistenia skutkového stavu veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o jeho vine a jednak aj na odvolací návrh obžalovaného zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodu uvedeného v § 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, považuje odvolací súd za potrebné upozorniť, že ani obžalovaný v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 21.01.2016 nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mal súd prvého stupňa v prejednávanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu (s výnimkou vyššie uvedenou týkajúcou sa výroku o treste napadnutého rozsudku) jednak vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, jednak súd prvého stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo, ale súčasne aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu (a napokon aj v súlade so zásadami logického myslenia a uvažovania).

V odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je v tomto smere v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a napokon aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje s tým, že odvolaním obžalovaného zisteniu skutkového stavu

veci a hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa vytýkané nedostatky odvolací súd nepovažuje ani za opodstatnené, a navyše ani za relevantné.

Odvolací súd totiž zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vykonaním v prejednávanej veci dostupných a pre rozhodnutie o vine obžalovaného potrebných dôkazov ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno e/ Trestného poriadku (či sa skutok stal, či má znaky trestného činu, kto ho spáchal, aká je jeho závažnosť a aký je jeho následok) nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu jedného z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia neviny), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorými sa súd prvého stupňa riadil posudzujúc dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného, tieto považuje odvolací súd za potrebné:

- predovšetkým sám (napriek výslovnému upozorneniu obsiahnutému v odôvodnení jeho skoršieho zrušujúceho uznesenia tak súd prvého stupňa neučinil) doplniť o zistenie, že z hľadiska zavinenia obžalovaného ide o nevedomú nedbanlivosť podľa § 16 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože síce nevedel, že svojim konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného ustanovením § 149 Trestného zákona spôsobiť, avšak vzhľadom na okolnosti (viedol motorové vozidlo za podmienok nepochybne zlej viditeľnosti a blížil sa k priechodu pre chodcov) a svoje osobné pomery (na vedenie motorových vozidiel bol kvalifikovaným účastník cestnej premávky) vedieť mal a mohol, lebo mal povinnosť dôsledne sledovať situáciu na priechode a prispôsobiť jej rýchlosť jazdy tak, aby vedel na chodkyňou na priechode vytvorenú predvídateľnú prekážku reagovať včas a tak, by táto nebola pre neho náhlou;

- reagovať na odvolacie námietky obžalovaného v tom smere, že medzi jeho protiprávnym konaním a nedbanlivým zavinením na strane jednej a následkom predpokladaným ustanovením § 149 Trestného zákona, teda smrťou poškodenej, existuje priama príčinná súvislosť a to nielen bez dôvodných, ale dokonca bez akýchkoľvek pochybností, a nielen preto, že skutočnosti takýto záver opodstatňujúce boli v tomto rozsahu a miere zistené a preukázané znaleckým dokazovaním z odboru zdravotníctva a farmácie, ale aj preto, že obžalovaný zodpovedá aj za vznik tých poškodení zdravia poškodenej, ktoré vznikli v dôsledku jej zrážky s druhým motorovým vozidlom zn. OPEL, do jazdnej dráhy ktorého sa dostala po a iba v dôsledku zrážky s motorovým vozidlom vedeným obžalovaným.

V naposledy naznačenej súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poznamenať, že existencia dôvodných pochybností o tom, či poškodená utrpela poškodenia zdravia nezlúčiteľné so životom už v dôsledku zrážky s motorovým vozidlom vedeným obžalovaným by mohla byť relevantnou iba v prípade rozhodovania, či aj vodič motorového vozidla zn. OPEL svojim prípadným protiprávnym (a z nedbanlivosti zavineným) konaním spôsobil poškodenia na zdraví poškodenej a ak áno, aké (teda či sa dopustil iba priestupku v cestnej doprave, alebo niektorého z nedbanlivostných trestných činov proti životu a zdraviu a ak áno, akého), čo však v dôsledku platnosti obžalovacej zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 278 odsek 1 Trestného poriadku nie je predmetom rozhodovania o v prejednávanej veci zažalovanom skutku.

Po (aj podľa názoru odvolacieho súdu) zákonu zodpovedajúcim a vykonaným dôkazom opodstatnenom právnom posúdení v prejednávanej veci zažalovaného skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa zákonnej sadzby ustanovenej v odseku 2 § 149 Trestného zákona činiacej dva roky až päť rokov, a to aj z dôvodov ďalej uvedených opodstatnene neupravenej s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (teda znížením jej hornej hranice o jednu tretinu).

Aj podľa názoru odvolacieho súdu totiž súd prvého stupňa u obžalovaného opodstatnene nezistil poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j/ Trestného zákona, pretože spáchal síce z nedbanlivosti, avšak porušením dôležitej povinnosti uloženej mu ako vodičovi motorového vozidla trestný čin proti životu s nenapraviteľným následkom a z tohto hľadiska napriek tomu, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, avšak súčasne s poukazom na jeho postihy za dva priestupky v cestnej premávke,

ktorých sa dopustil pred spáchaním v prejednávanej veci zažalovaného skutku (a ktoré vzhľadom na ich charakter - rýchlosť jazdy a neuposlúchnutie pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky alebo z dopravného značenia nemožno považovať za menej či dokonca nepatrne závažné), v dôsledku ktorých všetkých skutočností a okolností obžalovaný pred spáchaním trestného činu v prejednávanej veci nevedol riadny život. Navyše obžalovaný (ktorému z dôvodov odvolaciu súdu neznámych po spáchaní v prejednávanej veci zažalovaného skutku nebolo odňaté oprávnenie na vedenie motorových vozidiel podľa osobitných predpisov a ani vydané opatrenie štátneho orgánu, podľa ktorého by nesmel takúto činnosť vykonávať) v dobe po spáchaní v prejednávanej veci zažalovaného skutku spáchal ďalší priestupok v cestnej premávke, ktorý tiež vzhľadom na jeho charakter (počas vedenia vozidla používal telefónny prístroj alebo vykonával inú s tým nesúvisiacu činnosť, nemožno považovať za menej či dokonca nepatrne závažný.

Všetky vyššie uvedené, osobu obžalovaného ako vodiča motorového vozidla charakterizujúce skutočnosti a okolnosti by bol aj súd prvého stupňa zistil z obsahu aktuálneho a to nielen odpisu z registra trestov na obžalovaného, ale aj (a predovšetkým) jeho evidenčnej karty vodiča, avšak aj to iba v prípade, že by si ich pred skončením hlavného pojednávania v prejednávanej veci zadovážil a postupom podľa § 269 Trestného poriadku takéto listinné dôkazy najneskôr na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 21.01.2016 vykonal, čo však tiež zjavne a bez zistiteľného dôvodu neučinil (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), a preto túto chybu napravil odvolací súd na svojom verejnom zasadnutí.

Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa u obžalovaného opodstatnene nezistil ani poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno l/ Trestného zákona, pretože sa jednak (a predovšetkým) k spáchaniu trestného činu nepriznal, jednak (a následne) trestný čin nielenže oľutovať nemohol (a ani, tobôž nie úprimne neoľutoval).

Navyše ani odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o treste nie je podľa prieskumných zistení odvolacieho súdu v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože v ňom okrem vyššie uvedených skutkových „nezistení“ (a z nich vyplývajúcich právnych úvah) absentujú aj ostatné, zvlášť však relevantné skutočnosti, ktoré mal súd prvého stupňa aj z ostatných hľadísk (§ 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona) určenia druhu trestu (zvlášť hlavného, nepodmienečného odňatia slobody) a jeho výmery (zvlášť vedľajšieho zákazu činnosti) za dokázané, rovnako ako aj právne úvahy, ktorými sa spravoval resp. mal spravovať pri hodnotení v tomto smere vykonaných dôkazov (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku).

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Vzhľadom na to, že odvolací súd zistil iba vyššie uvedené dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ odsek 3 Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa iba vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom tak, že na podklade jednak súdom

prvého stupňa, jednak odvolacím súdom zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery a tiež po ich zákonu zodpovedajúcom vyhodnotení a posúdení obžalovanému uložil podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmiennečne odložil, podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na štyri roky a podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na šesť rokov.

Odvolací súd mal za to, že aj tento druh hlavného (podmienečný) a výmera (bezprostredne na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby) obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu (vrátane výmery skúšobnej doby určenej v hornej polovici jej sadzby ustanovenej v § 50 odsek 1 Trestného zákona na jeden rok až päť rokov) ako aj vyššie uvedeným spôsobom iba na cestnú premávku (pretože iba v nej trestný čin, zo spáchania ktorého bol v prejednávanej veci obžalovaný uznaný vinným, spáchal) obmedzený vedľajší trest zákazu činnosti a jeho výmera (tiež v hornej polovici jej zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v § 61 odsek 2 Trestného zákona na jeden rok až desať rokov) zodpovedajú všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (konkrétne spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, nezistená poľahčujúca ani priťažujúca okolnosť, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto sú oba spôsobilé na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

V naposledy naznačenej súvislosti považoval aj odvolací súd obžalovanému napadnutým rozsudkom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody za neprimerane prísny, a to jednak v podstate z tých istých dôvodov a právnych úvah, ktoré obžalovaný uviedol v písomnom odôvodnení aj proti výroku o treste napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania, jednak aj s prihliadnutím na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania v prejednávanej veci zažalovaného skutku s tým, účel trestu tak v oblasti generálnej, ako aj (a zvlášť) individuálnej prevencie bude možné u obžalovaného dosiahnuť aj kombináciou podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody jednak s dlhšou skúšobnou dobou, jednak s trestom zákazu činnosti v dlhšej výmere (zohľadňujúcej nielen jeho postoj k trestnému činu spáchanému v prejednávanej veci, ale aj skutočnosť, že sa po jeho spáchaní dopustil priestupku v cestnej premávke spôsobom svedčiacim o jeho nezodpovednom prístupe k plneniu zákonom mu ako vodičovi motorového vozidla uložených povinností).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.